

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 436/2023
30.08.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА, предузетника, власника Радње за ... „ББ“ ..., чији је пуномоћник Оливера Мијатовић, адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Ђура Благојевић, адвокат из ..., ради повраћаја ствари, одлучујући о сукобу надлежности између Апелационог суда у Нишу и Вишег суда у Нишу, у седници већа одржаној дана 30.08.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Нишу П 2244/21 од 29.03.2021. године, **НАДЛЕЖАН** је Виши суд у Нишу.

Образложење

Тужилац је Апелационом суду у Нишу изјавио жалбу против пресуде Основног суда у Нишу П 2244/21 од 29.03.2021. године, којом је одбијен тужбени захтев за обавезивање тужене да тужиоцу преда у државину покретне ствари: ТВ „...“, секцилицу „...“ и ударну бушилицу „...“, односно да му уместо предаје ових покретних ствари исплати новчани износ од 41.470,00 динара на име њихове противвредности, те тужилац обавезан да туженој надокнади парничне трошкове.

Апелациони суд у Нишу се решењем Гж 2245/21 од 29.07.2021. године огласио стварно ненадлежним за одлучивање о изјављеној жалби, те одлучио да се списи предмета доставе на надлежност Вишем суду у Нишу, као стварно надлежном суду.

Виши суд у Нишу није прихватио стварну надлежност, већ се дописом Гж 4607/21 од 17.07.2023. године обратио Врховном суду, са захтевом да одлучи о сукобу надлежности. Становишта је да предметна парница није спор мале вредности по члану 469. ЗПП, пошто је тужена фактички радила за тужиоца и поред чињенице да међу њима није био закључен уговор о раду, те да је за одлучивање о изјављеној жалби по одредбама чланова 25. став 2. тачка 1. и 26. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова, надлежан Апелациони суд у Нишу, а не Виши суд у Нишу.

Одлучујући о насталом сукобу надлежности на основу члана 22. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни суд је нашао да је за одлучивање о изјављеној жалби надлежан Виши суд у Нишу.

Наиме, тужилац тужбу заснива на тврдњи да је са туженом био у пословном односу из ког му она није вратила предметне покретне ствари. Побијаном пресудом утврђено је да међу странкама није био закључен уговор о раду. Пошто правни однос из кога је настало спорно потраживање има елементе грађанскоправног односа, нема места примени одредбе члана 469. ЗПП, по којој се не сматрају споровима мале вредности спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

По одредбама члана 468. ЗПП, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Парница је покренута дана 21.07.2017. године, вредност предмета спора је 41.470,00 динара, па је при средњем курсу НБС за 1 евро од 120,61 динара на дан подношења тужбе вредност предмета спора динарска противвредност 343,83 евра.

По одредби члана 25. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/2023), виши суд у другом степену одлучује о жалби на пресуду основног суда у спору мале вредности, па пошто је побијана пресуда донета у спору мале вредности, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**